

תמרורים

האבקה שנוולדה מן השפע

נחוג ♦ כוויווי, עיירה שווייצית בת 20 אלף תושבים, השוכנת לגדות אגם צ'ונג והידועה בתעשיית השוקר לר והסיגורים שלה וכמקום קבורתו של צ'ארלי צ'אפלין, יום-הולדתו ה-50 של הנסיקה. הנסיקה נולד כוויווי במעבדות קונצרן המזון הענק וסטלה, החברה הראשונה שנתנה את השם לאבקת-הקפה החדשה, אשר נרקחה לבקשת מגדלי-הקפה בכרזיל שלא ידעו כיצד להסתדר עם יכולי-השפע של שנות ה-30. אחרי שגם שריפת היבולים וגם הטלתם לים לא פתרו את הבעיה, הם ביקשו דרך לאחסן קפה בצורה מרוכזת.

אבירי הצלב רביהקצוות

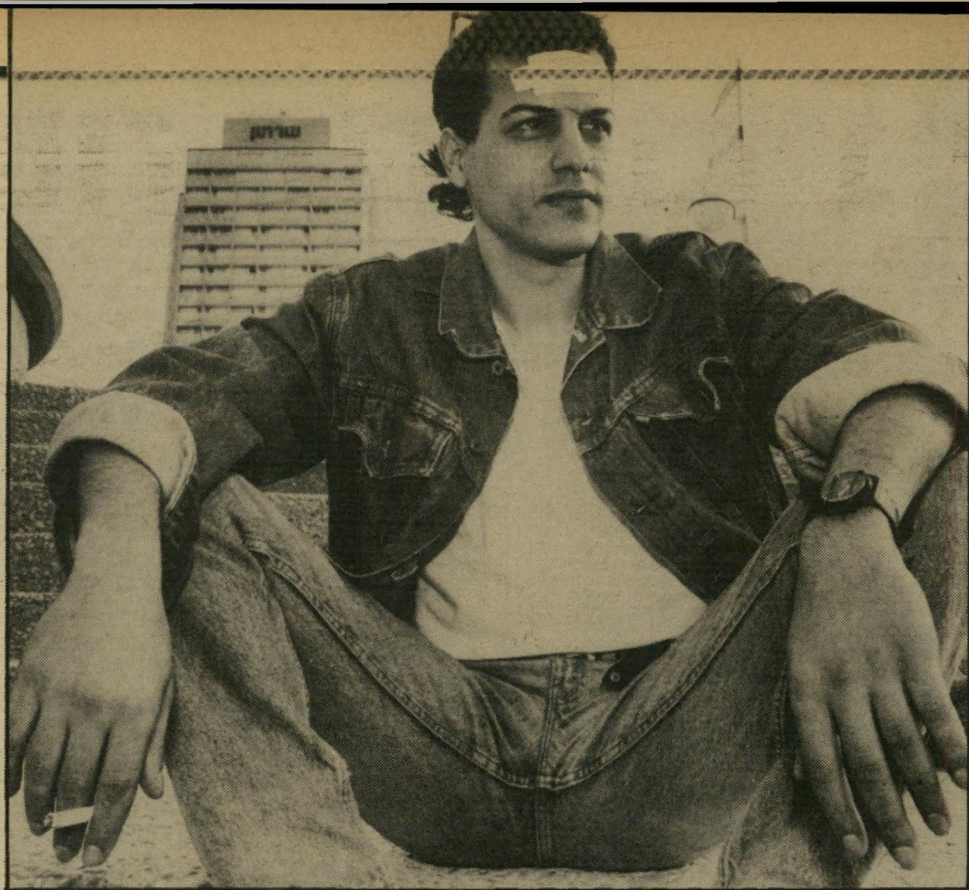
נתמנה ♦ לראש מיסדר אבירי מלטה. אנדרו ברטי, 58, היסטוריון ובלשן קסטי שתחביבו העיקרי הוא עיסוק בגננות. ברטי הפרוסטסנטי, אדן יין של וינסטון צ'רצ'יל המנוח וקרובי רחוק של אליזבת, מלכת אנגליה, יע מוד כראש המיסדר הנוצרי הבינלאומי (שרוני חבריו הם אמנם קאתולים), עתיר הנכסים והמומנים (כחצי מיליארד דולר), העוסק במימדי-גיעה במע"ם שים טובים ובימי-מלחמה בהספקת אמבולנסים ובהקמת בתי-חולים בשרה. ראשיתו של המיסדר לפני 940 שנה כמינור ובית-חולים ליד הקבר הקדוש בירושלים, שאנשיו היו עד מהרה למי סר צבא-ירתי שכבש במאות השנים הבאות בזה אחר זה (וגם נאלץ לנטוש) את עכו של סוף ימי הצלבנים, את האי קפריסין, את האי רודוס (שהעניק להם, זמנית, את השם של אבירי-רודוס) ואת האי מלטה, שהעניק להם לא רק את שמם העכשווי אלא גם את סימון-ההיכר שלהם: צלב מלטה בעל שמונה הקציוות.

בן הכוהן והאדם הלבן

נפטור ♦ ברובאן, הרוס-אפריקה, מטרסרהגרון, בגיל 85, אלן סטיוארט ארט פאטון, הסופר הרוס-אפריקאי שהקדיש את חייו למילחמה באפרט הייד (כולל יסוד המפלגה הליבראלית האפופויציונית, שלא האריכה ימים משהוצאה מחוק לחוק). פאטון קנה את עולמו, לפני 40 שנה, בספרו נוקי, ארץ אוהבה (סיפורו של כוהן-דת שחור, שכנו נעצר באשמת רצח אדם לבן), שתרגם ל-20 לשונות (גם לעברית), נמכר בלמעלה מ-15 מיליון עותקים ועובד גם לסרט וגם למחזמר (שהוצג גם בהימה התיאטרלית).

הטברייני שלא הסתפק בבירוח

נפטור ♦ בחיפה, בגיל 83, אלי עזר טויסטור, מבכירי הפרקליטים הפליליים בארץ. טויסטור, ליד טבריה שלמה הנדסה בכירות, שינה בגיל 25 כיוון ועבר ללמוד מישפטים בלונדון. מששב ארצה התמחה טויסטור במישפטי-טירצח ואחר קום המדינה במישפטי-טיריגול (שרבים מהם נערכו מאחורי דלתים סגורות). בין היתר היה טויסטור פרקליטו של אהרון כהן המנוח, מיוזמן וחבר קיבוץ שערי-העמקים, שהואשם בריגול, כפי שהתברר כסופר של רב, בעיקר בגין מיספר פגישות תמימות עם אנשי השגרירות הרוסית מתל-אביב.

אביר ולדמן, העולם הזה

הוא נמצע כתאונת-דרכים ביציאה מהכפר ערבי, כשנסע בשבת אחרי-הצהריים, לפני שבועיים, בכביש בן-שמך-מאללה. הוא היה כמכוננית הפיאם ספורט שלו, בדרך לשרות מילואים, כשהוא לובש מדים ונושא נשק.

בני-הכפר הגיעו למקום התאונה, ניסו לעזור לו כמיטב יכולתם. החובש המקומי ניסה לטפל בו. כאשר הגיע למחנה הצבאי הסמוך, בסדר ערבי, היו אנשי-המחנה מופתעים. הם שאלו: "מה, אלה הביאו אותך?"

הוא דמות מוכרת למדי בחיי-החילה של תל-אביב. שמו ניצן זאבי, אבל הכל מכירים אותו ככינוי "סטולן", המלווה אותו מאז הצבא. משום-מה הוא מסרב לדבר על מקור הכינוי — מי הרביק לו אותו, ובאילו נסיבות.

כאשר נשאל מה שמו של הכפר הערבי, הוא ענה שזה שם מסוכך, ואינו זוכר בדיוק. "משהו כמו אוס-אלתח'תח", הוא אמר. מאוחר יותר, אחרי בדיקה במפה, ידע לנקוב בשם המדויק: בית-עור-אליתח'תח (בית-עור התחתית). יש גם בית-עור העלית. כך יש גם בית-אחתית ובית-עילית).

סטולן (24), נולד ברמת-גן, מתגורר בצפון תל-אביב, מנהל את הפאב התי-אביבי מאבו, שכבעלותה של אורה בר-אור. הוא רווק, אוהב את חיי-החילה, אוהב לשתות. בחור לא-ממוסד, לא שיגרת.

מה קרה לצעיר חמוש ולובש-מדים, כאשר אירעה לו תאונת-דרכים ליד כפר ערבי בגדה, והוא נותר במקום לבדו, חצי מעולף ושותת-דם?

הרפתקה בכפר אוס-אליתח'תח

הראש, אבל זה עדיין לא עצר את זרם הרם. הוא ביקש מאחד החבר'ה ללכת לך רוא לחובש של הכפר. החובש ניסה לניקוט את הפצע במי-חמצן, דבר שכמעט גרם להתעלפות, מרוב כאבים. אמרתי לו שאני מודה לו על הטיפול, אבל אני מעדיף לחכות לרופא.

מחסניות הנשק

ב יתיים עמד כל הכפר מסביב. חיכיתי לאיזה פרץ של אלימות נגדי, וכל הזמן סובבתי את הראש לאחור, כדי לראות אם משהו מתגנב מאחורי. מובן שאילו היה קורה משהו כזה, הייתי מראש חסרי-סיוע להתגונן. הבחור שניגש אליי בהתחלה הביא לי מים, הצית לי סיגריה, ואמר שלוקח הרכה זמן עד שעוברות מכוניות ככביש הזה. המשכתי להסתובב על הכביש. במשך השעתיים שהייתי שם עברו בערך ארבע מכוניות של תושבי השטחים. הן עצרו, אבל לא מצאתי שום טעם להיחלץ איתן.

או שאל אותי הבחור אם אני רוצה שהוא יסיע אותי למחנה הצבאי הסמוך. בהתחלה היססתי, אבל אחר-כך הבנתי שאין לי ברירה. הוא הלך להביא את הטנדר שלו, ובני-הכפר העבירו את הצידו שלי מהמכונית לסנדר. לאחר מכן ביקשתי שיוזו את המכונית שלי לצד הכביש, והם עשו זאת. איברתי המור, הרגשתי שאני הולך ונחלש. היו לי כאבים חזקים במצח.

המשכבה ישר בכיוון התהום. למולי הרב, באה מכונית ממול, ונכנסתי בה. אחרי התאונה התברר לי שניפצתי בראשי את שימשת המכונית.

כאשר נחלצתי מן האוטו, הבחנתי שהמכונית שבאה מולי היתה שייכת לערבי. אחרי-כך התברר שהוא תושב רמאללה.

חסר-אונים

ייתי המום. לא חסרה-כרה, אבל הרגשתי חולשה, חוסר-אונים. לקחתי מגבת וחבשתי את הפצע כמצח. היו לי הרכה חתכים, והחבישה לא הצליחה לעצור את הרם.

הנהג הערבי ניגש אליי. הוא נשמע כועס. אמר: איך אתה נוהג אתה לא רואה לאן שאתה נוסע? הוא לא התייחס לעובדה שאני פצוע ושטוידר. ניסיתי, במהירות, להחליף איתו פרטים, כדי להיפטר ממנו. מיהרתי, כי הרגשתי שאני מתחיל לאבד את הריכוז.

הוא חזר למכוניתו, ובאותו זמן ראיתי קבוצה של חמישה חבר'ה, יורדת מהכפר לכיוון התאונה. חששתי ממה שהולך לקרות. ניסיתי להחליט באיזו דרך להתנהג איתם. התלבטתי בין ארצי שות לארבויות.

עמרתי ליד הכביש, בתיקווה שתעבור מכונית ותחלץ אותי משם. בינתיים הגיעו החבר'ה האלה. בחור אחד ניגש אליי, הביע התעניינות במצבתי. הוא דיבר עברית. אחרי שראה שאני סדור, רי, הוא חיזק את הקשר של המגבת על

הוא יפה-תואר, גבוה, חתיך. רוב הדין מן מסתובב בג'ינס ובחולצת-טריקו. כסוף בית-הספר היסודי החליט לעבור לקיבוץ שיש בו הרבה ים, שרות יורד קים. היה שם עד הגיוס לצבא. תקופה מאוד מאושרת, הוא אומר.

תאונה בסיבוב

אחרי השיחורר נסע לארצות-הברית עם חבר טוב, גידי שטרן. הם טיילו במשך חמישה חודשים. כמעט נשארתי שם, בהוליווד, בגלל רומאן עם מאסרת-צמרת, מספר סטולן. באותו זמן היא גרה באחוזה של קני רוג'רס. היא עבדה עם כולם — מייקל ג'קסון, דון ג'ונסון, ברט ריינולדס. היכרנו במועדון-לילה. הוא לא מדבר על פוליטיקה, מסתפק באני בשמאל, איפה שהוא. אוהב לכתוב, בזמנו הפנוי — סיפורים קצרים, סיפורים ארוכים, שירים.

יש לו חלום: לפתוח מקום משלו, התואם את סיגונו האיש, וגם "לע" שות קולנוע, אולי גם לשחק. רוצה, בעתיד, להיות, כמו עכשיו, חופשי, נייד. או הוא ירצה לקום מחר בבוקר ולנסוע לכל מקום שהוא בעולם, שיוכל לעשות זאת.

סיפר סטולן:

נכנסתי לכפר ערבי. ירד גשם קל. התרתי את תגורת-הבטיות, לפי הוראת הצבא. ביציאה מן הכפר היה סיבוב חד מיני, בירידה. ניסיתי לבלום, לטובב את ההגה, אבל המכונית לא הגיבה,